

“Ik kom nog steeds tijd tekort”

Ruim 86.000 steentjes en 150 hobbyuren, maar dan heb je ook wat: een diamond painting-schilderij van de vier kleinkinderen. Marinus Tuynman (68) zit niet stil. “Ik ben alweer drie jaar met pensioen, maar kom nog steeds tijd tekort. Als vijftienjarige startte ik bij M.J. van IJzerloo in Rotterdam en op mijn vijftenzestigste eindigde mijn loopbaan bij Hoogvliet Totaalonderhoud in Spijkenisse. Na vijftig jaar was het mooi geweest. Ik kon niet nóg een winter door, dus ging ik een jaar eerder met pensioen. Mijn vrouw Astrid (64) zei: ‘Doe het maar, we komen er financieel wel uit.’”

Marinus startte na de Lagere Technische School (LTS) bij M.J. van IJzerloo in Rotterdam. Het werk combineerde hij met school: eerst de opleiding tot Leerling Gezel en daarna tot Gezel. “Ik was de hele dag buiten aan het werk in de kou en vertrok daarna op het brommertje naar school. Daar kroop ik dicht tegen de verwarming aan. Een beetje opwarmen en stiekem indutten”, geeft hij grappend toe. “Maar het was prima om naar school te gaan. Later heb ik ook nog een ondernemerscursus gevolgd en een uitvoerders-certificaat behaald.”

Rinus, waar ben je?

“Ik heb altijd met plezier gewerkt bij M.J. van IJzerloo, 36 jaar lang. Ik had alle vrijheid en kon lezen en schrijven met de baas. Op een dag belde hij: ‘Rinus, waar ben je?’ waarop ik zei: ‘Kijk eens naar buiten, achterin de straat bij de kapsalon. Mijn haar groeit in jouw tijd gewoon door, wanneer moet ik anders naar de kapper?’ We hebben er samen hard om gelachen.

Het werk was leuk, maar we moesten vaak naar Den Haag, Amsterdam en Utrecht voor grote opdrachten. Het reizen begon me steeds meer tegen te staan. Na al die mooie jaren was het tijd voor iets anders. Zo kwam ik terecht bij Schildersbedrijf en Deco Home Van den Berg in Puttershoek en later bij Hoogvliet Totaalonderhoud in Spijkenisse. Bij Hoogvliet had ik een moordleven. Ik hoefde daar niet meer te klimmen en klauteren. *Blijf maar lekker aan de grond jij.*”

Gehoorbeschadiging

Een luxe voor Marinus, die weet hoe zwaar het schildersvak kan zijn. Het werken in regen, wind en kou of juist met extreme hitte. Het gesjouw met steigers die je moest opbouwen en afbreken. De harde geluiden van het boren en schaven van de timmermannen om je heen. “Zo ben ik twee derde van mijn gehoor kwijtgeraakt. Vroeger hadden we geen oorbeschermers of mondkapjes. Ach joh, de generatie vóór mij heeft pas verhalen. Een oudere collega moest in oorlogstijd een Rotterdamse kerk schilderen. Terwijl hij tussen de torens stond, vloog er pal boven hem een oorlogsvliegtuig over.”

Jan des Bouvrie

“Het mooiste aan mijn werk was de onderlinge sfeer met de andere werklui. We hadden echt iets voor elkaar over, hielpen de ander verder. Ik heb leuke klussen gehad: veel grachtenpanden, het politiebureau van Amsterdam, de binnenkant van de Euromast en villa’s van directeuren: ‘Rinus, hier heb je de sleutel. Zoek het maar uit, je kent de weg.’ Ik heb ook het huis van Jan des Bouvrie geschilderd. Heel normale mensen hoor, die ’s ochtends ook gewoon in hun badjas rondliepen: ‘Schilders, eerst koffie?’ Ik weet nog dat Jan op zijn verjaardag een nieuwe Porsche kreeg met een grote strik eromheen. Wij stonden erbij en keken ernaar. Geweldig!”

Lange dagen

Ook herinnert Marinus zich het schilderen van de grote postkantoren, onder meer aan de Coolsingel. “Daar heb ik zelf met de hand – met een emmertje water, een sponsje en velletje waterdicht-schuurpapier – alle metalen puin geschuurd. De baas kwam persoonlijk langs om het schuurwerk te controleren. Ik zie hem nog staan: onopvallend met zijn hand achter zijn rug wrijvend over het metaal. Maar ik had het wel door”, lacht de oud-schilder. “Het waren mooie, maar lange dagen. Als meewerkend voorman stond ik vaak om 5:00 uur ’s ochtends naast mijn bed. Als Astrid ’s avonds mijn koplampen zag opdoemen, ging zij de deur uit om te werken.”

Hard werken, sober leven

“We zijn gewend om hard te werken en sober te leven”, zegt Marinus. “Als ik vroeger een extraatje verdiende, schoof ik het door naar Astrid: koop iets leuks voor jezelf. Maar nee, dan kocht ze weer iets voor de kinderen. Het is wel fijn hoor, een zuinige vrouw. We komen prima rond met tweetjes voor vijftig à zestig euro per week. Onze zoons vragen zich weleens af: hoe doen jullie dat toch? Jullie hebben altijd alles in huis en wij kunnen altijd blijven eten.”

Nieuwe hobby’s

“Met 65 jaar kon ik met vroegpensioen gaan. Ik moest zestien maanden overbruggen met alleen pensioen: pas met 66 jaar en vier maanden kreeg ik mijn AOW erbij. Astrid zei: ‘Doe het maar, we komen er financieel wel uit.’ Een goede keuze. We zijn nu nog gezond, dus willen genieten. We wonen sinds twee jaar in een gelijkvloers appartement in Rotterdam. Ik vermaak me hier prima en kom nog steeds tijd tekort. Fietsen, wandelen, sporten, klussen, op de kleinkinderen passen, weekendjes weg met Astrid. Ook ben ik uren zoet met diamond painting, waar mijn vrouw overigens hypernervus van wordt, haha. Als gepensioneerd moet je nieuwe hobby’s zoeken. Ik ben bijvoorbeeld meteen op kookcursus gegaan. Stilzitten kan altijd nog.”

Marinus Tuynman (68) uit Rotterdam

- is getrouwd met Astrid (64)
- werkte bij Hoogvliet Totaalonderhoud in Spijkenisse